

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 11C/269/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225610
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kumová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2016:3112225610.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Vierou Kumovou v právnej veci žalobkyne POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO 35 807 598, právne zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie 622,90 € a iné s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žaloba sa zamietá.
- II. Žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.
- III. Žalobkyni sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobkyňa sa žalobou, doručenou tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, domáhala proti žalovanej zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 622,90 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 124,58 € z titulu z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Uviedla, že Okresný súd Trenčín ako exekučný súd prijal žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podanú ňou zvoleným exekútorom vo veci dlžníka (povinného) A. Z. pod sp. zn. súdneho exekútora EX XXXX/XXXX. Súd v zákonnej procesnej lehote 15 dní od prijatia žiadosti nerozhodol o nej podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Žalobkyňa uviedla, že v predmetnej exekučnej veci bol exekučný súd povinný rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti aj v prípade, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, ktoré je exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku. Súd však rozhodol o žiadosti až dňa 01.07.2011 rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, pričom exekučné konanie začalo dňa 22.02.2011. Došlo teda k omeškaniu viac ako 129 dní. Ďalej súd nesprávne postupoval spôsobom odporujúcim zákonu, pretože preskúmaval v rámci exekučného konania rozhodcovský rozsudok, ktorý bol exekučným titulom takým spôsobom, že zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie. Takýmto spôsobom sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu nepatrí, čím porušil zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Exekučný súd sám rozhodol vo veci samej tak, že nevydal poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré malo za následok zánik vykonania práva a tým uskutočnil činnosť, ktorá by mu prináležala len vtedy, ak by konal v pozícii rozhodcovského súdu podľa § 40 a nasl. Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Exekučný súd svojím postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobkyne na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok a formálne

vyvolal stav, ktorým založil prekážku vo veci rozhodnutej vo vzťahu medzi žalobkyňou ako veriteľom a dlžníkom odvíjajúcej svoju podstatu od zmluvy o úvere. Na jednej strane existuje právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty uvedenej v ustanovení § 41 Zákona č. 244/2002 Z.z. a ktorý je z pohľadu exekučného súdu nevykonateľný a žalobkyňa už nemôže uplatňovať svoju pohľadávku z istiny úveru s príslušenstvom v občianskoprávnom konaní pre prekážku veci rozhodnutej, pričom podľa platnej právnej úpravy sú oba exekučné tituly rovnocennými exekučnými titulmi. Žalobkyňa si uplatnila majetkovú škodu v celkovej výške 622,90 €, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá už viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo zmluvy o úvere. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch požadovala z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie v stanovenej lehote bez zbytočných prieťahov nepovažovala za dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobkyňa by totiž mohla vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jej pohľadávky s príslušenstvom. Ako ďalšie dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy uviedla neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, zánik plánovaných podnikateľských aktivít žalobkyne a zánik vymožitelnosti jej pohľadávky s príslušenstvom, čo malo za následok zánik už vytvorených podnikateľských aktivít a stratu zisku a nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších podnikateľských aktivít a rozhodnutí, ktoré mohla prijať. Žalobkyňa si uplatňovala primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jej práv a stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom stanovenom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymožitelnosti pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) v sume 124,58 €, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou). Žalobkyňa podľa ustanovenia § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len "Zákon č. 514/2003 Z.z.") písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody, avšak do podania žaloby žalovaná pozitívne nereagovala. Žiadala aj náhradu trov konania.

Žalovaná vo vyjadrení k žalobnému návrhu žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť, pretože žalobkyňa nepreukázala splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné na priznanie náhrady škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázala na nedostatky žaloby, spočívajúce v tom, že žalobkyňa nedokázala uviesť ani spisovú značku príslušného exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátum doručenia podania na súd a dátum, kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku škody a odkazom na príslušný exekučný spis prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, hoci dôkazné bremeno má znášať sama. Tvrdenie žalobkyne o neznalosti spisovej značky ňou namietaného exekučného konania sa nezakladá na pravde, keďže je v predmetnom exekučnom konaní oprávnenou a v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať relevantný záujem na tom, aby identifikovala konanie, ktorým jej bola spôsobená škoda. Žalobkyňa v danom prípade neoznačila titul nároku na náhradu škody. Uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by bolo možné vysvetliť ako nesprávny úradný postup ale zároveň namieta nesprávny postup v podobe prieťahov. Z takto formulovanej žaloby nie je teda zrejmé, či si uplatňuje nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu pre prieťahy, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka prieťahov, žalobkyňa neuvádza žiadne kroky, ktoré podnikla na odstránenie neželaného stavu, t.j. napr. či využila možnosť podania sťažnosti predsedovi súdu na zbytočné prieťahy v konkrétnom konaní, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti a žalovaná má za to, že všeobecnému súdu neprislúcha posudzovať prieťahy v konaní. Žalovaná poukázala na to, že žaloba bola podaná na súde skôr ako uplynula 6-mesačná lehota na predbežné prerokovanie písomného nároku na náhradu škody, stanovená v § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., a poškodený má právo domáhať sa náhrady škody až po uplynutí 6 mesiacov od prijatia jeho žiadosti (prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobkyne na náhradu škody boli doručené žalovanej dňa 23.04.2012), preto je nárok na súde predčasne uplatnený. Žalovaná poukázala na to, že napriek výzvam na doplnenie žiadosti žalobkyňa neposkytla nijakú súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmarila akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať oprávnenosť jej nároku na náhradu škody, a preto žalovaná ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a/ Zákona č. 514/2003 Z.z. nárok žalobkyne nepovažuje za predbežne prerokovaný. Zákon č. 514/2003 Z.z. zároveň ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu

spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote žalovaná poukázala na ustanovenie § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. v znení Zákona č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu, pričom žalobkyňa dosiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky nepredložila, čím si nesplnila ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a žalovaná vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu prietahov v konaní za preukázanú. Žalovaná poukázala na to, že z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 a z ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí o exekučnom titule, ktorým je rozhodnutie rozhodcovského súdu. To znamená, že akýkoľvek nárok žalobkyne, vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 (účinnosť novely Exekučného poriadku č. 102/2011 Z.z.), nemá žiadnu oporu v zákone. Pred 01.06.2011 ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku znelo nasledovne: "vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených". Pri tom v dôvodovej správe k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová "rozhodnutí rozhodcovských súdov" predstavovala explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto zákonného ustanovenia. Preto argumentácia žalobkyne je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nepravdivá a ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku sa pred 01.06.2011 aplikovalo aj na rozhodcovské rozsudky. Žalovaná poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje: "Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem "zbytočné prietahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00)". Z uvedeného jasne vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností týkajúcich sa rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je zjavné, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úpravu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu tzv. spotrebiteľských zmlúv. Žalobkyňa si v súvislosti so zamietnutím návrhu na vydanie poverenia uplatňuje svoj nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa neho spočíva v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Nesprávnym úradným postupom je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre postup štátnych orgánov pri ich činnosti a to najmä takej, ktorá nevedie k vydaniu rozhodnutia. Hoci nie je vylúčené, aby škoda, za ktorú štát zodpovedá bola spôsobená nesprávnym úradným postupom realizovaným v rámci rozhodovacej činnosti, avšak pre túto formu zodpovednosti je určujúce, aby nezákonnosť rozhodnutia podľa ustanovenia § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Avšak táto podmienka v prípade zamietnutých žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných žalobkyňou nie je splnená. Predmetné rozhodnutie exekučného súdu nemožno považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie tiež nie je namieste posudzovať, pretože ide o namietanie samotného rozhodnutia. Preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Žalovaná poukázala na to, že z dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Uvedená lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku) a ak ho v lehote súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa nedá logicky predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Žalobkyňa ďalej uviedla, že súd prekročil svoju rozhodovaciu

právomoc, keď vykonal "opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu". Žalovaná poukázala na to, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 03.03.2011 č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.09.2011 sp. zn. 3MCdo/11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.03.2011 sp. zn. 5Cdo/291/2010 vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (akým je právoplatný rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci) vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce z platného právneho poriadku, je legitímny. Zároveň v súlade s ustanovením § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. žalovaná vzniesla námietku premlčania u všetkých žalobou uplatnených nárokov, v ktorých k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v období pred 23.04.2009 z dôvodu uplynutia zákonom stanovenej 3-ročnej premlčacej doby na uplatnenie práva. Žalobkyňa sa vo svojej žalobe okrem iného domáha náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom, vymáhanej od povinného. Pre úspešné uplatnenie nároku podľa ustanovenia § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody. Od povinnosti riadne škodu preukázať žalobkyňa neodbremeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, ktorými žalobkyňa odôvodňuje nespĺnenie dôkaznej povinnosti. Pokiaľ ide o škodu spočívajúcu v istine s príslušenstvom, žalobkyňa nepreukázala existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. Nepreukázala ani existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne, že nie je možné pohľadávku od dlžníka vymôcť a že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevyožiteľnosť pohľadávky, žalovaná poukazuje na to, že rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku žalobkyne na súde (uznesenie Krajského súdu v Trnave z 31.05.2012 sp. zn. 10CoE/308/2011, uznesenie Krajského súdu v Žiline z 11.07.2012 sp. zn. 20CoE/94/2012). Žalobkyňa mala možnosť získať iný exekučný titul, napr. podaním návrhu na začatie konania, čo neurobila a svojou nečinnosťou sama prispela k situácii, ktorú v žalobe namietala. Žalovaná uviedla, že ak by aj nastala situácia, že si toto právo žalobkyňa uplatní novým návrhom na začatie konania, musela by preukázať, že by jej súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume požadovanej v tomto konaní od žalovanej (čo nepreukázala a ani preukázať nemôže) a že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu, t.j. keby nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť žalobkyňa nepreukázala ani nepreukáže, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, zomreli a pod. Žalovaná je toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobkyňu materiálnu škodu, pretože žalobkyňa nepreukázala vznik ani výšku škody. V majetkovoprávných vzťahoch fyzických a právnických osôb štát nemôže byť univerzálnym ani singulárnym sukcesorom preberajúcim zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť inak. Žalobkyňa sa ďalej domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20% z istiny a príslušenstva, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpentý zásah do základných práv a má kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré žalobkyňa uplatňovala podaním návrhu na začatie konania. Žalovaná poukazuje na znenie ustanovenia § 17 ods. 2, 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. a na to, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú v predmetnom konaní irelevantné, keďže nároky si uplatňuje žalobkyňa ako právnická osoba (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/675/2011). Žalobkyňa tiež uvádzala aj zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov bez bližšej konkretizácie. Žalobkyňa ani neuviedla, v čom a ako situácia ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy. V konečnom dôsledku požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy nie je podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Žalobkyňa ďalej zjavne opomenula, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je

dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žaloby nevyplýva, a preto žalovaná nemá za preukázaný ani vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa jej náhrada mala poskytovať v peniazoch. Žalovaná poukázala na ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 17 ods. 2, 3 Zákona č. 514/2003 Z.z., pričom so zohľadnením uvedených ustanovení nie je možné priznať žiadnu náhradu nemajetkovej ujmy ani za situácie, ak by boli splnené predpoklady zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu a to pri zohľadnení podnikateľskej činnosti žalobkyne a povedomí, ktoré má žalobkyňa v súvislosti s podnikaním vytvorené. V posledných rokoch tiež všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľov a je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobkyne na trhu spotrebiteľských úverov. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť č. JUST/A3/RM/kb D (2010) 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi SR pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikaním žalobkyne dostala sťažnosti od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré poukazovalo na neprijateľné podmienky u žalobkyne, súvisiace najmä s nákladmi na úver vo výške takmer 100%, ktoré tvoria poplatky na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, sankcie pri nesplnení záväzku vo výške 91,25% ročne a pod. Žalobkyňa je vnímaná verejnosťou ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobkyne považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ak si žalobkyňa uplatňuje náhradu škody voči štátu, ktorá mala vzniknúť práve pri negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobkyne. Z ustanovení § 5 ods. 1 a § 9 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. je zrejme, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné preukázať taktiež príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok), pričom vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti nemožno podľa žalovanej tvrdiť, že žalobkyňa vznikla škoda postupom okresného súdu. V zhrnutí svojho vyjadrenia žalovaná uviedla, že žalobkyňa nepreukázala, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázala vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Žalovaná má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobkyňa ocitla, si zavinila sama spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti a pasivitou pri obhajovaní svojich práv. Žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania.

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 22.08.2013 č. k. 11C/269/2012-22 bola žaloba zamietnutá a žalovanej nebola priznaná náhrada trov konania. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09.06.2014 č. k. 19Co/891/2013-71 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dôvodom na zrušenie rozsudku okresného súdu bola vada konania spočívajúca v nesplnení povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p., ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvého stupňa týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných O.s.p. a porušil ich právo na spravodlivý súdny proces v intenciách čl. 48 ods. 1 Ústavy SR. V závere dodal, že v novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

Po vrátení veci okresný súd nariadil termín pojednávania na deň 28.08.2014 s tým, že si v rámci doručovania predvolania splnil poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Po vrátení veci okresný súd po splnení poučovacej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. rozsudkom zo dňa 28.04.2014 č. k. 11C/269/2012-109 žalobu zamietol (výrok I.), žalovanej náhradu trov konania a žalobkyňa náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II., III.) Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.01.2016 č. k. 8Co/263/2014-145 bol rozsudok okresného súdu v časti v ktorej bol návrh na prerušenie konania zamietnutý (výrok I.) potvrdený, v ostatnej časti zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dôvodom na zrušenie rozsudku okresného súdu je procesná vada a konaním súdu prvého stupňa došlo k porušeniu základného práva žalobcu na súdnu ochranu, v dôsledku čoho bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Skonštatoval, že právo účastníka konania vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom je obsahom čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v súdnom konaní má svoje vyjadrenie v § 123 O.s.p. Doručenie žaloby a vyjadrenia k nej predstavujú dôležité

a neopomenuteľné úkony súdu v procese riadnej prípravy súdneho pojednávania s cieľom zabezpečiť účastníkom konania účinnú a efektívnu realizáciu procesných práv priznaných zákonom s možnosťou vyvrátiť dôvodnosť žaloby i jej dodatočnú obranu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.10.2010, sp.zn. 5Cdo/66/2010).

Okresný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu posúdil návrh na prerušenie konania zo dňa 21.08.2014 a 10.06.2016, nariadil termín pojednávania v súlade s procesnými predpismi upravujúcimi postup súdu prvého stupňa, najmä § 114 ods. 2, § 117 ods. 1, § 118 a tých, ktoré sa týkajú vedenia konania a pojednávania.

Účastníci konania sa na pojednávanie nedostavili, hoci boli riadne a včas predvolaní. Žalovaná neúčast' na pojednávaní ospravedlnila. Žalobkyňa svoju neúčast' neospravedlnila, opätovne dňa 10.06.2016 navrhla prerušenie konania, ktorý návrh súd zamietol. Preto súd vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov, pričom prihliadol na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením žaloby, ako aj obsahu exekučného spisu Okresného súdu Trenčín v uvedenej veci, najmä žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a tiež rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ako aj o zastavení exekúcie, pričom zistil tento skutkový stav veci:

Okresnému súdu Trenčín bola dňa 16.03.2011 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom v Bratislave o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávnenej: POHOTOVOST', s.r.o. Bratislava (žalobkyne) proti povinnému: Z. A., Z. sady XX/X, XXX XX E. B., pre vymozenie 126,63 € (3.814,86 Sk), istiny s príslušenstvom. Spisová značka súdneho exekútora bola EX XXXX/XXXX. E. na vykonanie exekúcie bol spísaný pred súdnym exekútorom zápisnicou dňa 22.02.2011.

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 16.05.2011 č. k. 49Er/684/2011-10 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.06.2011. V odôvodnení uznesenia súd uviedol, že exekučný titul - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava, sp. zn. SR 11045/10 zo dňa 23.11.2010 priznáva plnenie zákonom nedovolené a odporujúce dobrým mravom. Súd zároveň poukázal na neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve o úvere.

Okresný súd Trenčín následne uznesením zo dňa 19.08.2011 č. k. 49Er/684/2011-13, právoplatným dňa 15.09.2011, exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

Od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do vydania uznesenia exekučného súdu o zamietnutí tejto žiadosti uplynulo 61 dní.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ Zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 veta prvá a druhá pred bodkočiarkou Zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priesťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných priesťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na priesťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na priesťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok priesťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu

Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 9 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b/ závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy SR Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy SR Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Podľa čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len "smernica") zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa čl. 6 ods. 1 smernice členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 ods. 1 smernice členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania predmetnej žiadosti (t.j. od 01.06.2010) podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania predmetnej žiadosti (t.j. od 01.06.2010) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie

exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 31 ods. 1 Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len "Zákon č. 244/2002 Z.z.") rozhodcovský súd v spore vzniknutom z obchodnoprávneho vzťahu s medzinárodným prvkom alebo z občianskoprávneho vzťahu s medzinárodným prvkom rozhoduje podľa právneho poriadku, na ktorom sa účastníci rozhodcovského konania dohodli. Ak sa nedohodli inak, každá dohoda o rozhodujúcom práve sa považuje za dohodu o hmotnom práve štátu, nie o jeho kolíznych normách. Ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodnú na rozhodujúcom práve v obchodnoprávných vzťahoch s medzinárodným prvkom alebo v občianskoprávných vzťahoch s medzinárodným prvkom, rozhodcovský súd rozhoduje spor podľa právneho poriadku určeného tuzemskými kolíznymi normami.

Podľa § 31 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z.z. v spore vzniknutom z tuzemských obchodnoprávných a občianskoprávných vzťahov rozhoduje rozhodcovský súd vždy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 31 ods. 3 Zákona č. 244/2002 Z.z. rozhodcovský súd rozhoduje v súlade so zmluvou uzatvorenou medzi účastníkmi rozhodcovského konania a vezme do úvahy obchodné zvyklosti vzťahujúce sa na spor, zásady poctivého obchodného styku a dobrých mravov. Rozhodcovský súd použije rovnako ako súd ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. 13a)

Podľa § 44 ods. 1 Zákona č. 244/2002 Z.z. tuzemský rozhodcovský rozsudok je rozhodcovský rozsudok vydaný na území Slovenskej republiky.

Podľa § 44 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z.z. tuzemský rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal právoplatným, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitných predpisov.

Podľa § 45 ods. 1 Zákona č. 244/2002 Z.z. súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

- a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,
- b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo
- c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z.z. súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Žalobkyňa v žalobe poukazovala na to, že v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. V danej veci žalobkyňa odôvodňovala nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Konkrétne mal nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívať v prieťahoch v konaní, pretože o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol súd v omeškaní viac ako 129 dní, ako aj v tom, že exekučný súd v konaní o žiadosti komplexne preskúmal exekučný titul metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu nepatrí, čím porušil zásadu právnej istoty a vytvoril prekážku právoplatne rozhodutej veci.

Súd, viazaný dispozičnou zásadou, konkrétne žalobou (§ 153 ods. 2 O.s.p.), žalobnými tvrdeniami (§ 79 ods. 1 O.s.p.) a inými tvrdeniami (§ 101 ods. 1 O.s.p.) o právne významných skutočnostiach, z ktorých

žalobkyňa vyvodzovala uplatnený nárok, dospel po vyhodnotení vykonaného dokazovania k záveru, že nie je právne dôvodné priznať uplatňované peňažné plnenie (majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu) na žalobkyňou tvrdenom skutkovom základe.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie 3 základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Nesprávny úradný postup je definovaný v ustanovení § 9 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. a podľa konkrétnych okolností bolo potrebné správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup smeroval.

Je nepochybné, že exekučný súd v konaní pod sp. zn. 49Er/684/2011 nebol povinný udeliť (vydať) poverenie, resp. rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora v lehote 15 dní od doručenia žiadosti. Z právnej úpravy na vec sa vzťahujúcej, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania predmetnej žiadosti, vyplýva, že zákonná 15-dňová lehota na vyporiadanie sa súdu so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia neplatí v exekučných konaniach, v ktorých exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok. Táto výnimka bola zavedená do právneho poriadku s účinnosťou od 01.06.2010 a platí aj pre exekučné konania začaté pred účinnosťou zákona č. 144/2010 Z.z. (novely Exekučného poriadku). Preto nie je pravdou to, čo v žalobe uvádza žalobkyňa, t.j. že došlo k omeškaniu s rozhodnutím exekučného súdu o poverení v trvaní viac ako 129 dní, nakoľko právna úprava žiadnu (procesnú, zákonnú i poriadkovú) lehotu na rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej exekučnej veci v inkriminovanom čase neupravovala.

Súd tiež poznamenáva, že návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný splnomocneným zástupcom žalobkyne pred súdnym exekútorom dňa 22.02.2011 a súdny exekútor doručil exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.03.2011, t.j. po lehote uvedenej v ustanovení § 44 ods. 1 Exekučného poriadku účinného v čase podania predmetnej žiadosti, ktoré porušenie nemožno vzťahovať na nečinnosť exekučného súdu.

Súd uvádza, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. V exekučnom konaní je však oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.09.2011 sp. zn. 3MCdo/11/2010), ktoré je výnimkou z materiálnej stránky právoplatnosti rozhodcovského rozsudku a v zmysle ktorého exekučný súd je oprávnený posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol. Tento v sebe zahŕňa prieskumný inštitút a umožňuje exekučnému súdu zastaviť exekučné konanie ohľadom nároku priznaného rozhodcovským rozsudkom, ak vykazuje niektorú z väd uvedenú v citovanom ustanovení. Exekučný súd v rámci predmetného exekučného konania takto postupoval v súlade so zákonom. Oprávnenosť takého skúmania exekučného súdu vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, podľa ktorého smernicu 93/13 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť nepríjemnosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takúto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o nepríjemnú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný (bod 59).

Súd zároveň zdôrazňuje, že v zmysle ustanovení smernice rady 93/13/EHS (čl. 3 ods. 1 písm. t)) každá zložka súdneho procesu je povinná skúmať a preverovať, aby nemorálne podmienky spotrebiteľa nezaväzovali v záujme vyššej kvality života. Pre rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia nie je postačujúca len žiadosť, ale aj ďalšie podklady, ktoré však príslušným súdnym exekútorom nie sú súdu zasielané. Súd nie je administratívny orgán, ktorý automaticky udeľuje poverenia na žiadosť súdneho exekútora. Ide o súdne rozhodnutie, ktoré musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia. Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti vyhovie alebo ju zamietne. Zo zákona nevyplýva, že súd musí žiadosti vždy vyhovieť. Pokiaľ teda exekučný súd zhromažďoval

dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil a právne posudzoval, pričom išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, takúto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bol nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústreďený, neefektívny. Súd v tomto ďalej poukazuje na judikatúru, a to konkrétne: rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29.06.1999 sp. zn. 2Cdom 129/97, podľa ktorého nesprávny úradný postup nezakladajú vady konania - napríklad zhromažďovanie podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností, právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie; rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/04, podľa ktorého nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí; uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 25.08.2009 sp. zn. 25Cdo 1018/07, podľa ktorého rozhodovaciu činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Je teda zrejmé, že posúdenie vecí a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Za splnenia podmienok podľa § 6 ods. 1 Zákona č. 514/03 Z.z. (ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom) možno posúdenie vecí a vydanie rozhodnutia považovať len za vydanie nezákonného rozhodnutia. Preto rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli skúmané žiadosti o vydanie poverenia a skúmaná materiálna správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu.

Je nepochybné, že zmluva o úvere, na podklade ktorej sa viedla sporná exekúcia a ktorú uzavrela žalobkyňa (oprávnená) s dlžníkom (povinným), je zmluvou spotrebiteľskou. Jednou z charakteristických čŕt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľné (nekalé) zmluvné podmienky, teda ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. So vstupom Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka Zákonom č. 150/2004 Z.z. s účinnosťou od 01.04.2004 v piatej hlave začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až § 60) a uvedená právna úprava má základ v Smernici Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa prechodných a záverečných ustanovení k úpravám účinným od 01.04.2004 (§ 897f ods. 3 Občianskeho zákonníka) spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona do 3 mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súlade s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa ods. 3, sú neplatné po uplynutí 3 mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Z ustanovení § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka pri tom vyplýva, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Napriek týmto skutočnostiam a platnému právnemu poriadku Slovenskej republiky, vrátane zákonov na ochranu spotrebiteľa (najmä o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka), podľa ktorých sa postupuje aj v rozhodcovskom konaní, žalobkyňa uzavrela s dlžníkom zmluvu o úvere, ktorá obsahovala zrejme neplatné zmluvné dojednania v neprospech spotrebiteľa.

Exekučný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 49Er/684/2011 zistil, že zmluva o úvere, na poklade ktorej sa viedla exekúcia, obsahovala nekalé a neprijateľné zmluvné podmienky (ktoré boli preto neplatné) až v rámci rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora na udelenia poverenia na vykonanie exekúcie (v rozhodcovskom rozsudku bol priznaný neprímeraný 96%-ný poplatok za poskytnutý úver a pod.). Všeobecnému súdu i v rámci exekúcie prináleží súdna kontrola zmluvných podmienok aj abstraktná kontrola spotrebiteľskej zmluvy s cieľom vylúčiť zo života ľudí neprímerané podmienky, ktoré zhoršujú kvalitu života za účelom naplnenia cieľov čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS a postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali. Ide o medzinárodný záväzok, ktorý na seba vzala Slovenská republika po vstupe do Európskej únie a ktorý je povinná rešpektovať, pričom táto smernica má prednosť pred vnútroštátnym právnym poriadkom. Po zistení, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v neprospech spotrebiteľa ako slabšej strany zmluvného vzťahu, nemohol exekučný súd vydať príslušné poverenie na vykonanie exekúcie. Spotrebiteľ totiž návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku (exekučného titulu) na všeobecnom súde nepodal a iný procesný

postup exekučného súdu ako zamietnutie žiadosti právna úprava v inkriminovanom čase neumožňovala. Nebolo možné v exekučnom konaní rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie takým spôsobom, že by sa vydalo v 15-dňovej lehote len čiastočné poverenie na vykonanie exekúcie, napríklad v časti istiny.

Európska komisia tiež vo svojich pripomienkach v právnej veci vedenej pred Súdny dvorom Európskej únie C-76/10 POHOTOVOSTĚ/Korčkovská uviedla: Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci sa nezdá, že by bolo problematické uplatnenie zásady *res iudicata*, keďže právo, dokonca povinnosť vnútroštátnych súdov zastaviť nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu, zakotvuje už vnútroštátne právo. Riešenie, ktoré si vnútroštátny zákonodarca zvolil v rámci procesnej autonómie členských štátov, sa zdá byť v súlade s cieľom smernice 93/13/EHS zabezpečiť, aby nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách nezaväzovali spotrebiteľov. Pokiaľ ide o zásadu efektivity, t.j. o požiadavku, aby vnútroštátne procesné predpisy neznemožnili alebo nesťažili nadmerne výkon práv uznaných právom Únie, zdá sa, že pokiaľ sa ust. § 45 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní uplatňuje aj na prípady, keď požadované plnenie je v rozpore s právom Únie, povinnosť vnútroštátneho súdu zastaviť exekučné konanie aj bez návrhu (*ex offio*) predstavuje dostatočné zabezpečenie uplatnenia tejto zásady (čl. 32, 33).

V posudzovanom prípade pri hodnotení zbytočných prietahov v konaní je významná aj tá skutočnosť, na ktorú súd prihliadal, a to s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 520/2012, že žalobkyňa pred okresným súdom iniciovala značne vysoký počet exekučných konaní (ide o stovky až tisíce exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach). Ústavný súd SR konštantne judikuje, že zaťaženosť súdov, nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, nie je dôvodom, ktorý by zbavoval súd, resp. štát, zodpovednosti za zbytočné prietahy v konaní. Prietahy by mohli byť takto ospravedlniteľné len na krátky čas a len v tom prípade, že by sa prijali adekvátne opatrenia na riešenie situácie. Ústavný súd však konštatuje, že dávnu judikatúru vytvoril po vzore Európskeho súdu pre ľudského práva na ochranu práva na konanie bez zbytočných prietahov v takpovediac nehromadných veciach. Nešlo teda o situácie, keď jeden navrhovateľ stovkami až tisíckami svojich podaní prispel k zaťaženosti súdu a týmto k dlhšej dobe rozhodovania. V prípadoch, keď jediná spoločnosť iniciovala konanie v stovkách až tisíckach typov o obdobných veciach, je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prietahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Túto skutočnosť je teda potrebné zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci, o ktorej súd koná a kritéria správania žalobkyne ako účastníka súdneho konania. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri, resp. štyri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníkov súdneho konania (2), postup samotného súdu (3) a význam veci pre účastníka (4). In concreto tak ústavný súd túto skutočnosť musel zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci/vecí (referenčným vzťahom na špecifiká prípadov nie je jedna vec sťažovateľky, ale jej typovo rovnaké veci pred konkrétnym súdom), o ktorej/ktorých súd koná, a kritéria správania sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. Povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa s veľkým množstvom podaní sťažovateľky *ipso facto* zvyšuje faktickú zložitosť veci/vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania sťažovateľky. V takýchto prípadoch je možné akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Je možné konštatovať, že povinnosťou súdu je vysporiadať sa so všetkými návrhmi žalobkyne, čo sa nevyhnutne dostalo do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prietahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. V rámci kritérií a významu veci pre žalobkyňu je možné konštatovať, že v danom prípade nejde napríklad o osobno-statusový spor, pracovný spor či spor pre žalobcu inak existenčný.

Súd poukazuje na to, že nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný. Ústavný súd SR vyslovil názor, že porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (IV. ÚS 471/2012). Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012). Ústavný súd tiež uviedol, že pojem "zbytočné

prieťahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne pojem v "primeranej lehote" obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 70/02).

Vzhľadom k vyššie uvedenému súd dospel k záveru, že postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcom v prieťahoch v konaní. Úradný postup exekučného súdu, ktorý rešpektoval medzinárodné záväzky Slovenskej republiky voči Európskej únii, nemožno charakterizovať ako nezákonný, resp. nesprávny. Ak tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu nebol naplnený, žalobkyňi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu.

Pokiaľ chýba nesprávny úradný postup, je bez právneho významu preskúmať ostatné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorými sú vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Len na okraj preto súd len poznamenáva, že žalobkyňa tiež nepreukázala vznik škody (majetkovej ujmy), keď v konaní požadovala od žalovanej náhradu istiny s príslušenstvom, pričom nepreukázala a ani preukázať nemôže, že by jej súd bez akýchkoľvek pochybností priznal takto požadovaný nárok od dlžníka, ak by si ho uplatňovala v občianskom súdnom konaní (a teda nie v rozhodcovskom konaní). Súd tiež zastáva názor, že konaním exekučného súdu nedošlo k vytvoreniu prekážky res iudicata. Za tohto stavu je vznik škody a jej výška nepreukázaná. Žalobkyňa nepreukázala ani splnenie zákonných podmienok podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. na primeranú náhradu nemajetkovej ujmy. V žalobe požadovanú nemajetkovú ujmu vyčíslila ako 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom, ktorú majetkovú škodu, resp. jej vznik a výšku, ako už súd uviedol vyššie, v konaní nepreukázala a na tom základe nie je teda preukázaná ani nemajetková ujma. Žalobkyňa nepredložila žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnila, aká nemajetková (morálna) ujma jej vznikla, vzhľadom na subjekt žalobkyne, ktorý je právnickou osobou, neozrejmila závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Je tiež nepochybné, že žalobkyňa naďalej vykonáva svoju podnikateľskú činnosť. Súd zdôrazňuje, že pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie a pod. sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže náhradu si uplatňuje právnická osoba (pozri rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011). Taktiež je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa ako podnikateľský subjekt uzatvára obdobné zmluvy s množstvom dlžníkov - spotrebiteľov. Z činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré žalobkyňa ako nebankový subjekt poskytla, ako i výška zmluvných úrokov, pokút a pod. Príjmy žalobkyne z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať veľký ekonomický dopad na žalobkyňu a jej ďalšiu existenciu. Súd taktiež nezistil, že by v predmetnej exekučnej veci žalobkyňa využila nejaké právne prostriedky, ktorými by chcela zvrátiť ten stav, v ktorom pociťovala neistotu, frustráciu a pod. Toto je tiež jeden z aspektov, na ktorý musí súd prihliadať. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdými prieťahmi. Žalobkyňa nepreukázala, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdených prieťahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody.

Vzhľadom k vyššie uvedenému súd považoval žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní toho, kto neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané (resp. toho, kto neuniesol dôkazné bremeno). Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.).

Ak žalobkyňa ďalej žiadala o vydanie medzitýmneho rozsudku, je potrebné zo strany súdu poznamenať, že súdne rozhodnutie predstavuje základný procesný úkon súdu, postavený na ústavnoprávnom princípe rozhodovacieho oprávnenia súdu autoritatívne určiť, čo je v danom konkrétnom prípade právo a ako sa subjekty práva majú správať. Rozsudkom rozhoduje súd o veci samej a o celej prejednávanej veci (§ 152 ods. 1 veta prvá a ods. 2 veta prvá O.s.p.), t.j. v prejednávanej veci na základe predmetu konania o náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Nemožno teda pripustiť úvahu súdu v prejednávanej veci o vydaní len čiastočného rozsudku ako určitej výnimky zo zásady povinného vyčerpania celého predmetu konania tak, ako je pravidlo obsiahnuté v druhej vete ustanovenia § 152 ods. 2 O.s.p.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania žalovanej, je potrebné poznamenať, že súd skúma premlčanie len u existujúceho nároku a v danom prípade nárok žalobkyne na náhradu škody nebol preukázaný. Preto súd na námietku premlčania žalovanej neprihliadal.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. súd úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov konania proti neúspešnej žalobkyni, pretože žiadnu nevyčísliła a z obsahu spisu jej žiadne trovy konania ani nevyplynuli (výrok II.).

Podľa § 224 ods. 1, ods. 3 O.s.p. (s prihladnutím na § 151 ods. 1, ods. 2 O.s.p.) v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni nepriznal súd náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej, pretože žiadnu nevyčísliła a z obsahu spisu jej žiadne trovy odvolacieho konania nevyplynuli (výrok III.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trenčín písomne v dvoch rovnopisoch.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie je potrebné podať v počte 2 rovnopisov, ak potrebný počet rovnopisov účastník nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (dôkazy sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, dôkazmi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, účastník konania bez svojej viny nemohol dôkazy označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, § 205a ods. 1, § 221 ods. 1 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti.